

Déri Anna

kartempó

*csúszik a békanyál a talpam alatt síkosra taposom a talajt
próbálom átugrani a lépcsőfokokat de megcsúszom és nekiütközöm
a vasnak
hassal esek előre megremeg a háj amikor találkozik a vízzel
csíp de leúszom egészen az aljáig kinyitom a szemem úgy keresem
apámat
a fejemet belefúrom az iszapba is kaparok egyre lejjebb
haltetemeket találok
felrúgom magam kiúszom a nádas közé itt szokta kivetni magából
a halottakat
de nem találok mást csak apró fészkeket tojásokkal összenyomom
őket
kimegyek a partra a lépcsőnél megállok és visszanezék nem volt
nyár
hogyan apám ne hozott volna el a Balatonra most mégsem találok
sehol.*

apám lepedője

*órákig állok a zuhany alatt.
próbálom lemosni testemről a múltat,
konyhai fémszivaccsal dörzsölöm a mellem
és combom, de a véraláfutások megmaradnak,
mint Ágnes asszony lepedőjén a vér.*

*lassan rájövök, hogy nem lehet testiünkről
leoldani, ami belénk nőtt,
nem lehet, hiába a tisztítószeres,
mert minden simogatás, csók és ütés
a bőrünk alá bújva az ereinkbe kerül,
onnan táplálva
a gyomrot, a májat, a vesét, a szívet,
és hiába próbál cselekedni az agy.*

*pedig tagadni nem akar, csak felejtani,
hogy a teste apja véres lepedőjeként
őríz minden tőle kapott ütést,
amit sosem gyógyítottak
az idegen férfiaktól kapott csókok.*

*mert az el nem ismerés a tárgya helyett
végül alanyát emészti fel
és mindig győznek a jelek a testen.*

égető

*az apám halálát követő éjjelen azt álmodtam,
a nagyszüleim apró konyhájában vagyok.
furcsa volt, hogy nem a megszokott helyemen,
az ablak alatti kis széken ültem, hanem középén,
ami a mamáé volt. a konyhában egyedül voltam,
de hallottam a nagyszüleim hangját
a nappali felől. nem értettem, mit beszéltek,
szerettem volna bemenni utánuk a szobába,
de nem tudtam megmozdítani a lábam.
később láttam, ahogy elmentek a konyha előtt,
ki a bejárati ajtón, majd bezártak a lakásba.
nem értettem, miért hagytak itt. eszembe jutott
apám, hogy talán átjön, ha tudja, itt vagyok.
de emlékeztettem magam arra, hiába várom,
akár azokon az ünnepeken, amikor rá kellett
törni az ajtót, mert mindig ájultra itta magát.
elsírtam magam, amikor végül meghallottam
az ordítását, mintha égett volna valahol a lakásban:
engedjete ki, engedjete ki.*

Örökül maradt

*Képzeljük el egy percre, hogy az anyáink vagyunk.
Képzeljük el, hogy önhitt férfiak hagytak magunkra,
mert túl vastag volt a combunk, a csípőnk, az orrunk,
vagy ki mertük mondani, ami fáj, pedig azt szerették,
ha némák voltunk mellettük, mi mégis odaadtuk nekik
magunkat, tökélyre fejlesztve hallgatást és hazugságot.
Képzeljük el, hogy azt kaptuk mindenkitől, hogy te ide
sem elég tehetséges, sem elég ravasz nem vagy.
Aztán megérkeztek a férjeink, akiket próbáltunk olyan
alázattal és odaadással szeretni, mint az elsőt, de
igazán sosem sikerült, mert ugyanolyanok voltak, csak
meg kellett már maradnunk valaki mellett, akinek
szülhettünk, boldoggá téve családjainkat és országunkat.
Képzeljük el, hogy most lányainkkal az oldalunkon állunk,
akik sírva kérdezik, miért nem figyeltünk eléggé rájuk.
Lenézünk az időközben ráncossá lett kezünkre, és
rájövünk, hogy semmiben sem különbözünk anyáinktól.*

Mátyás király mellszobra (Belényessonkolyos), fotografálta Fórián Andrea